

Wi vår lycka i den fann,
Fråmting der är sorgen och qvalen.
Hans och jag på den studerat,
Vjuda den wi ha funderat.

Höljde i vår wadmals-drägt,
Och med redligt hjerta under tröjan.
Hela bygden är en slägt,
Som ej behöfwer tyllerna och slöjan.
Ej på grannlåt wi studera
På Wadmalsströjan wi fundera.

Jag till arbete är född,
Jag det sjungande och munter sköter.
Frött emot min spade stödd,
Wist är jag glad och nöjd ehwad som möter.
Wara nöjde wi funderat,
Hans och jag är bäst studerat.

Jag går åter till min bygd,
Der jag gärna glöms och der jag glömmes.
Mina likar tro på dygd,
Wi der så lätt ej andra menn's för dömmes.
Så har Hans och jag funderat,
Och wi tro oss nog studerat.

Jag till Stockholm kommer wist,
Än en gång som glad och treflig gumma;
Då jag tacka skall för sist;
Att egna er en sång, ej då försumma.
Wi ej framtiden studerat,
Så har Hans och jag funderat.

GS 231

Dalkullans Svar

till Stockholms Ungberrar.

STOCKHOLM, 1833,
tryckt hos Jon Adolph Walldén.

Om det bref misshagat er,
Som jag i min enfald låtit skrifwa.
Mig ert svar misshagar mer;
Jag wäntade det skulle artigt blifwa.
Jcke jag som ni studerat,
På min Hans jag blott funderat.

Om Jag er behagat har,
Jag ej tror mig dermed kunna fela.
För mig ingen älskwärd war;
Med ingen wille jag min kärlek dela.
Jag på Hans wili blott fundera,
På hans lycka semt studera.

Det är sant jag fattig är,
Så är kanske mången utaf eder;
Då jag ingenting begär,
Har ni ej rätt att tro mig utan heder.
Hans och jag ej den studera,
Men på ordet wi fundera.

Stockholm många flickor har,
Som är både dygdiga och sköna.
Om ni trohet för dem har,
De eder kärlek skall med trohet löna.
Wi ej kärleken studera,
Men på trohet wi fundera.

Kärleken hos oss är sann,
Gömda hyddan den bebor i dalen.